

JED VE VÝŽIVĚ Výživa z konzerv

Rudolf Hauschka

Stále více domácností si zvyká na výživu svých členů z konzerv. Je to také pochopitelné, neboť je to nesmírně pohodlné, člověk si ušetří namáhavý nákup zeleniny a přísad, čištění, praní, škrabání, vaření a kořenění a je to tak čist'ounek a úhledné servírovat prostě z konzervy! Každá hospodyně, která nezná pozadí duchovně podložené výživy a která s láskou a zodpovědností nepocit'uje uspokojení z praktikování kuchynské alchymie v tom smyslu, jak to zde bylo popisováno, vydá se samozřejmě cestou, která jí bude spořit čas. Nehledě na skutečnost, že mnohé ženy musí vedle svých domácích povinností chodit ještě do zaměstnání, což je přímo nutí k tomu, aby sáhly po konzervě.

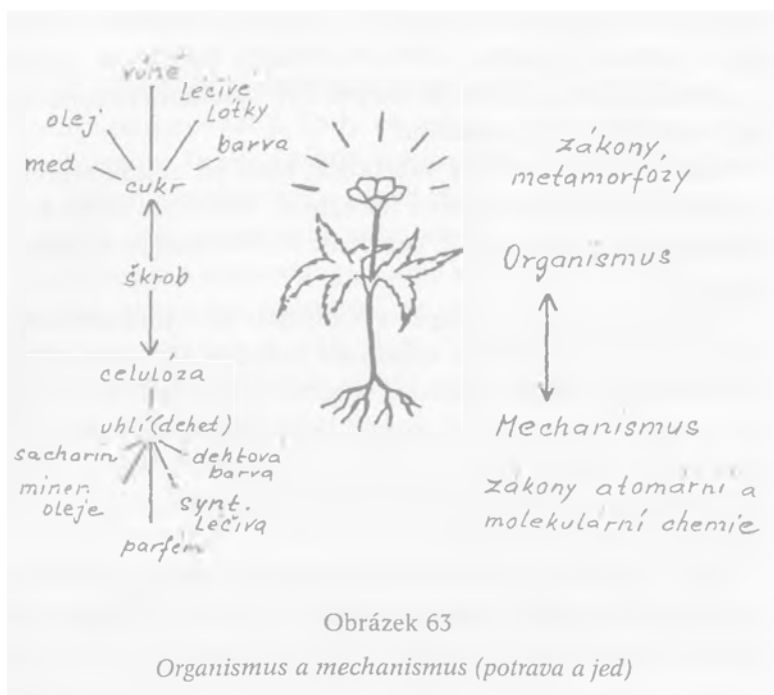
Vezmeme-li takovou konzervu do ruky a pozorně si přečteme etiketu, zjistíme, že se zde většinou hrdě uvádí, že její obsah je také ještě „obohacen“ vitaminem A a C a D a všeobecný způsob myšlení dnešní doby dodá člověku přesvědčení, že si tak dopřává něco dobrého. Tyto syntetické vitaminy však nemají se skutečnými silami utváření, obzvláště po ošetření, kterého se jim dostane v konzervárně, příliš mnoho společného.

O čem se ale člověk na etiketě většinou nedočte, jsou jedy, které jsou jako konzervační činidla ještě přidávány. V různých zemích sice existují zákonná ustanovení o tom, co je v tomto směru ještě dovoleno, zákonodárci jsou však potud v úzkých, že jistou míru jedu pro uchovatelnost konzerv povolit *musí*, a protože také mají zájem na prosperitě takového rozsáhlého průmyslového odvětví, přimhuřují oči, více než by bylo nutné.

Škodlivé účinky, které mají jednotlivé z těchto jedů, jako kyselina salicylová, benzoová a oxobenzoová v lidském organismu, jsou dobře známé, avšak ve smyslu duchovědně orientované nauky o člověku je přeci nutné, abychom se dopracovali komplexnějšího pochopení této problematiky.

V *Nauce o substancích* se podrobně hovořilo o vysokých zředěních a jejich účinnosti. Bylo zde ukázáno, jak se *rytmickým* zřed'ováním substance rodí síly, které v pevné substancí nejsou. Bylo také ukázáno, že jednoduše zředěný roztok síranu měďnatého například není biologicky totéž jako roztok zředěný rytmicky, tedy potencovaný. Přestože jsou co do obsahu substance oba roztoky stejné, mají biologicky velmi rozdílné působení. A zřed'uje-li se takto rytmicky dále, uvolňují se stále nové síly. To jsou ony síly, kterými působí homeopatická léčba.

Opustíme-li dnešní ortodoxní pojem substance, onen pojem substance, který je spjat s představou věčné hmoty, uplatníme-li však zato onen nový pojem substance, jak jsme se ho pokusili rozpracovat v průběhu těchto výkladů i výkladů Nauky o substancích, pak můžeme snadno pochopit problém vysokých zředěních. Látka totiž není ničím jiným než než fixovaným stupněm bytí makrokosmických procesů. Čemu na zemi říkáme látka, je kosmickým procesem v ustrnulé, fixované podobě. Pozemská látkovost a kosmická podstata jsou dva póly, mezi nimiž se v nekonečných stupních rozprostírá přírodní bytí. Rostlina samotná je včleněna mezi tyto dvě polarity. V nesčetných meta- morfózách podoby a látky, v rytmech stahování a rozpínání, in- voluce a evoluce, podstaty a jevu je rostlinné bytí živoucím článkem v kosmickém organismu. V pochodu rytmického zřed'ování, které nazýváme potencováním, nalézáme geniální napodobení tohoto přirozeného procesu. Není to nic jiného než převedení jevu nějaké látky v její podstatu.

V *Nauce o substancích* bylo ukázáno, jak taková vysoká zředění působí povzbudivě nebo tlumivě na biologické pokusné objekty, jako např. na klíčící kvasinky, a to podle výše potence. Z pokusu založeného popsaným způsobem vyplývají potenční křivky, které jsou pro každou substanci charakteristické a specifické. Na základě studia těchto potenčních křivek se ukázalo, že existují látky, které těmto rytům zjištěným u rostlin neodpovídají. Takovou látkou je např. syntetická kyselina benzoová, jejíž výchozí substance je získávána z kame- nouhelného dehtu. Její potenční křivka je prakticky přímka. Souběžně zkoumaná přirozená kyselina benzoová, která se získává z pryskyřice benzoe, vykazovala naproti tomu velmi živý průběh s charakteristickými maximy a minimy. Máme tedy co dělat s případem, že dvě substance, které jsou chemicky identické a které chemik nazývá obě kyselinou benzoovou, jsou biologicky zcela rozdílné.

Ukázalo se, že všechny substance, které již nejsou schopny potencování, patří do stejné kategorie. Abychom tento druh substancí charakterizovali, vezměme si ještě jednou na pomoc rostlinu.

Ohlédněme se nyní nazpět a podívejme se v obraze na utváření přirozeného spektra substancí počínaje škrobem. V kosmickém dechu je zde škrobová substance rozvolňována a přes cukr vznikají barvy květů, vonné látky, med, olej a léčivé látky rostliny. Vývoj směrem dolů se však ubírá do pevnosti a mineralizace přes celulózu skrze biologický nulový bod, totiž uhlí popř. uhelný dehet.

Z něj kouzlí lidský intelekt zrcadlovou oblast syntetických barviv, syntetických parfémů, sacharinu a jiných syntetických sladidel a také oblast minerálních olejů a syntetických léčiv; k tomu patří nejen konzervační činidla, barviva a aromatické přísady, ale také syntetické vitaminy.

Jestliže obě oblasti srovnáme, budeme mít dojem, že nahoře v rovnováze mezi živými, působícími polaritami se v nekonečných metamorfózách mezi nebem a zemí rozkládá biologická oblast dynamické skutečnosti. Podzemní oblast dehtové chemie se nám naproti tomu jeví - obrazně řečeno - jako přízračný odraz toho, co dynamicky vytváří kosmos. V této podzemní oblasti však panuje nikoli dynamika, nýbrž statika atomárního světa. Tyto dvě oblasti podléhají

různým zákonům. Oblast živé rostliny se svým spektrem substancí se řídí *zákony života*, na něž poukázal Goethe, když vytvořil komplexní pojmy polarit, stupňování a metamorfózy. V této oblasti je potencování nebeskou stupnicí, na níž se podle rytmických zákonů uskutečňují metamorfózy substancí. Ve druhém případě jsou to zákony fyzikální atomární a molekulární chemie. Zde již substance na rytmus a metamorfózu nereagují, nemohou být potencovány. Tady se jedná o mechanismus, tam o organismus. Tak je i zákon o zachování hmoty platný také jen v oblasti mechanismu - nikoli však v oblasti organismu.

Jestliže tedy takové substance, mající původ v dehtové chemii, přijmeme s potravou, pak jsou logicky nevstavitelné. Nejsou však ani rychle vyloučeny, ba některé setrvávají v našem organismu dokonce po celý život. Vytvářejí něco na způsob hmotného strašidla v nás, které zatěžuje naše životní tělo i funkce ducha a duše.

V tomto smyslu nepřekvapuje, že určité látky, které se používají ke zlepšování vzhledu našich potravin, jako např. takzvaná máslová žluť, působí rakovinotvorně. Je velmi záslužné a důležité, že se všechna tato jednotlivá poškození studují a shromažďují, jako to učinil Kurt Lenzner ve své knížce „Jed v potravě“*.

Ještě důležitější se nám však jeví rozumět silám v pozadí, které stojí za probíhajícím vývojem. Na základě tohoto vědění vyústí pro hospodyně celá otázka výživy do jiných problémů a jiné odpovědnosti. Ten, kdo připustí, aby se tato zrcadlová oblast podílela v rozsáhlé podobě na jeho výživě, impregnuje se substancemi, které jeho „dočasnost“ - řečeno v biblické terminologii - natolik oddělí od života univerza, ale i od jeho vlastní „věčnosti“, že chce-li pak ze své „věčnosti“ působit na svou „dočasnost“, rozvíjet ji a zušlechťovat, staví se proti němu jako nepřátelská pevnost. Takový člověk už postupně nemůže proměňovat svou tělesnost ze své duchovně duševní podstaty. Tuto perspektivu musíme vzít jednou s odvahou na vědomí.